

[Ninn-Hansen.]

et virkelig godt og rigtigt forsøg på at tegne et perspektiv for det kommende europæiske samarbejde.

Tindemans' rapport har jo den meget væsentlige fordel, at han begynder i indledningen og også i kapitel 1 i rapporten med en kritik og omtaler den europæiske krise som en realitet, hvad den også er, navnlig når man drøfter politiske holdninger; men så har han yderligere den fordel, at han fremsætter forslag, som jeg mener man kun kan betegne som realistiske og rimelige forslag.

Det har imidlertid været sådan også i denne forbindelse herhjemme, at hver gang unions-tanken bliver nævnt, er der mange, der straks bare ved fornemmelsen deraf reagerer modsat, og det er da ganske mærkværdigt. Havde man virkelig tænkt sig, at vi skulle deltage i et europæisk politisk samarbejde uden at have nogen som helst visioner om, at det skulle føre til et politisk fællesskab? Nu har visioner jo ingen god grobund i Danmark, det ved vi, det har ofte kunnet konstateres, men spørgsmålet er igen, om ikke vi sætter os selv uden for indflydelse i Europa i det daglige udenrigspolitiske samarbejde og i den kommende udvikling, hvis vi er afvisende over for visionerne.

Når hr. Tindemans i sin rapport inddrager sikkerhedspolitikken, så bliver hans synspunkter herom straks forsynet med en masse spørgsmålstegn, og flere partier siger direkte nej. Der er også det rigtige i spørgsmålstegnene, at vi selvfølgelig fortsat vil have brug for sikkerhedspolitisk samarbejde med USA og Canada, som vi har det inden for NATO. Alene den sikkerhedspolitik, som vi har som andel i en fælles atompolitik, nødvendiggør et samarbejde med De Forenede Stater, og jeg kan helt tilslutte mig de bemærkninger, som andre ordførere har fremsat om, at vi skal vise vor positive interesse for USA, for De Forenede Stater, som samarbejdspartner. Men hvorfor skulle det forhindre, at man taler om en sikkerhedspolitik, om man vil en forsvarspolitik, præget af EFs organisation? Det ville da være ganske naturligt, hvis man i forbindelse med tilrettelæggelsen af hele den fremtidige sikkerhed netop skaber de bedst mulige rammer for, at de europæiske lande kan holde sammen og præstere noget selv.

Ingen kan vel regne med, at vi langt ind i det næste århundrede eller næste årtusind kan påregne, at amerikanske tropper fortsat place-

rer sig i Europa. Hvorfor så ikke søge i Europa igennem EF et internt samarbejde om forsvarspolitikken? Og hvorfor ikke gøre det i forbindelse med spørgsmålet om fremskaffelse af materiel, altså våbenproduktion, fælles indkøb? Det var jo netop det, der var meningen med dannelsen af den særlige Europagruppe inden for NATO; men når man har EF, hvorfor så ikke bruge denne organisation?

Jeg synes, at i hele spørgsmålet om sikkerhedspolitikken, men også i en række af de andre konklusioner, som Tindemans kommer med i sin rapport, viser han et realistisk billede, og afgørende for os noget, vi har brug for at interessere os for, og derfor synes jeg, vi skal modtage den positivt indstillet på at virke for den og ikke skeptisk her i landet.

Når sikkerhedspolitikken i særlig grad er blevet fremhævet under denne debat i forbindelse med rapporten, så er det rimeligt, for sikkerhedspolitikken er jo noget, som vi fortsat er nødsaget til også at interessere os for perspektivet i. Vi kan, som udenrigsministeren gjorde det, glæde os over nogle desværre kun små skridt, der er gjort i afspændingspolitikken. Lad os dog blot gøre det, men der er måske også brug for skepsis på det punkt, en skepsis bl. a. over for, om de østlige lande vil følge det, der var meningen med og indholdet af Helsingforsaftalen, der skulle give menneskene større frihed også i retten til at bevæge sig til andre lande. Jeg synes nok, det skorter derpå fra visse østeuropæiske lande.

Men selv om man kan glæde sig over visse resultater, så er det et spørgsmål, om ikke der er andre ting, der må skabe bekymring, som hr. Kjeld Olesen udtrykte det, ængstelse er måske et mere rigtigt udtryk, for det er jo ikke sådan, at man kun taler om, at der er fred og ingen fare, eller måske taler man om det, men handler i en række tilfælde modsat. Hvis der var fred og ingen fare og kun fredelige hensigter, hvad i alverden skulle det så til at udvide flådestyrkernes antal omkring et lille land som Danmark, som vel dog ingen kan have opfattet som en potentiel angribestation? Hvad skal det til at drive en spionage som den, man får meddelelse om? Hvorfor foretager man i det hele taget netop på et tidspunkt, hvor verdens befolkning ønsker afspænding og fred, fra Sovjetunionens side en oprustning? Er der ikke grund til for os andre i en sådan situation at bemærke i særlig grad, hvad forsvarschefen har meddelt i sin redegørelse til folke-